

VYSOČINA

Já vám to pa-ne po-ví - dám, na ranní ví - tr
 vám to pa-ne po-ví - dám, když ví-tr líp to

teď če-kám, ať vy-prá-ví mně, jak se tou-lal nad ní.
 řek-ne sám, co je za ko-le - jí, kte-rá v trá-vě kon - čí.

Snad vin-nen je po-hár, co le - ží tu, že
 Jen poč-kej - te se mnou chví-li tu na

ví - tr v ranním pře-le - tu mně voní, hm,
 ví - tr v ranním pře-le - tu, jak voní, hm,

voní, Vyso-činou, Vyso-činou. Za
 voní, Vyso-činou, Vyso-činou,

mnou pošto-vní vůz dlouho míle krá-jí, dál - kou zrozenou

nemoc po-sí-lí jen. S ní prchají lé-ta, odplouvá

mlá-dí, lék mně v šatě noč-ním na-bí-dl sen

o tom, že na horách se mlha k ú - toku do-lů řadí,

jak potok loukou pá-dí si nechám zdát. O lesním

přístřešku, kde v měsí-č-ním lesku ví-tr bloudí, o rose

studící, o toulce vo-ní-cí Vyso-činou,

Vyso-činou. Ráno každý sen i ten tu-lá-kův slunce

ru-ší, pak na ti-síc ozvěn noční děj stá-le má.

Jednou o-dešel a teď dál - ku denně krátí, vám

pro-zradím, ten pout-ník, to jsem já. Na

zná-mou sta-ni - ci můj vlak se br-zy vrá-tí, tam si

ko-le-jí špásem do po-lí jen tak sáh'. Zpoma-lí

út - lé vlákýnko páry, až stojí, o - či za-pí - jí

setká - ní s Vyso-činou, Vy-so-činou.

Proč Vyso-činou, mojí Vyso-činou.